

7

Michael

„Ako sa to zasa ksichtíš?“ spýta sa ma Bingley, keď k nemu „A“podídem.

„Myslím, že som spravil niečo, čomu sa v oxforskom slangu hovorí riadne posrať,“ vybuchnem. „Spomínaš si, ako som ti povedal, že Elisa môže čakať maximálne sympatiu a že v Londýne môžem mať toľko krásnych báb, koľko si zmyslím?“

„Jasné, veď si to povedal ani nie pred piatimi minútami, prečo?“

„Pretože Elisa všetko počula. Bola to tá zo stánku s nápojmi, od ktorej som si objednal pohár vína.“

Bingley nielenže vôbec nie je znechutený ako ja, on sa dokonca rozosmeje.

„A ty si si to nevšimol?“

„Prosím ťa, kto už by niekoho spoznal po sedemnástich rokoch, navyše ešte zamaskovaného zásterou a čiapočkou?“ odsekнем podráždene.

Bingley vezme rýľ opretý o múrik a podá mi ho.

„Tu máš.“

„Načo mi bude?“

„Vykop si hrob.“ Priateľ sa neprestáva uskríňať. „Alebo alternatíva: tresni sa ním po hlave.“

„Vďaka za pochopenie.“

„Mimochodom, Elisa vôbec nie je urážlivá, ak sa urazí, ne-
odpustí ti ani na smrteľnej posteli...“

„No veď uvidíme,“ hundrem.

„Ospravedlň sa jej!“ navrhne mi.

„Vieš, že to je moja slabá stránka,“ odsekнем naštvane. Ne-
chce sa mi, neznášam ospravedľňovanie, a navyše, toto by sa malo
diať spontánne, nie nasilu.

„Ty si alergický na tri vety: *Prepáč, Je mi ľúto a Pomyľil som sa.*
Ale uvedom si, že aj keď nikdy nepriznáš, že by si nemal prav-
du, to ešte neznamená, že by to tak nebolo.“

„Premyslím si to,“ zahundrem cez zaťaté zuby.

„Premysli si nejaký pekný rozhovor a zajtra sa s ňou stretni,“
zvolá Charles, ľahostajný k môjmu sarkazmu. „A ak sa dlho ne-
budeš vracat', zavolám kriminálku, lebo keď s tebou Elisa zato-
čí, už sa nebude dať robiť iné, len identifikovať tvoju mŕtvolu.“

8

Elisa

Tak on ťa nespoznal?“ spýta sa mama a trochu zdvihne pohľad „**T**od ruky s kartami. S Donatellou sa vrátili zo slávnosti ešte predou mnou a v obývačke hrajú karty. Vysvetľujem im, čo sa stalo.

„Áno, a keby len to!“ poviem nazlostene. A ja som si lámala hlavu, ako roztopiť ľady. V hlave som si ich mala roztopiť! „Ob-
rátil sa na mňa nafúkane, akoby som bola jeho slúžka, a potom, keď nevedel, že ho počúvam, povedal, že som ťapa.“

„Takto to povedal?“ zdesí sa Donatella.

„Nie celkom,“ opravím sa. „Povedal, že môžem rátať akurát tak so sympatiou. No znamená to isté.“

„Miláčik, prekvapuješ ma,“ odpovie. „Ty, taká ľahostajná ku komplementom a k prikrášľovaniu, ty sa našťveš pre toto?“

„Uf, myslím si, že by to na mojom mieste nepotešilo nikoho.“ Nevieam, či sa ma viac dotkol jeho komentár k môjmu výzoru, alebo to, že som vypadla z jeho spomienok. On v mojich stále bol. V tých najkrajších. „Cítila som sa ako úplná nula.“

„Prečo si sa cítila ako nula?“ zamieša sa do rozhovoru Linda, ktorá náhle vpadne do kuchyne. Myslela som si, že je už v posteli.

„Len tak,“ mykne ma od ľaku. Raz ma z nej porazí. „Nie si hladná, Macka? Chceš nejaký keksík?“ poviem v nádeji, že ju odvediem od témy.

„Nie, nie, dala som si pred chvíľkou, keď sme prišli.“

Mama zodvihne vrchnák z plechovice. „Ale tieto sú s čokoládovými kvapkami, čo máš tak rada!“ láka ju.

„No tak dobre, ešte si zo dva vezmem,“ povie malá a natiahne ruku. Chvalabohu, že nezdedila metabolizmus po mne.

Mama sa v duchu teší, že môže vykrmovať svoju dcéru. Ona tak prejavuje lásku: vykrmuje ľudí. Mne dala naozaj veľa lásky.

„Počuj, Macka, nechcela by si dnes spať so mnou vo veľkej posteli? Môžeme si pozrieť v telke na historickom kanáli re-prízu *Odyssea*.“

„Nechcela,“ odrovná ma bez veľkého nadšenia.

„Zabavila si sa na slávnosti?“ spýtam sa. Dialóg s ňou je čoraz ťažší.

„Ale hej.“

„Čo ste robili s kamoškami?“

„Nič.“ Táto odpoveď sa už stáva osvedčeným vzorcom.

„Dobre, tak ja idem hore, dobrú noc.“

„Ach, Linda, ešte som ti chcela povedať, že nám k Bingley-ovcom pribudne ešte jeden hosť.“

„Michael D'Arcy,“ predbehne ma.

„Ako vieš?“ spýtam sa prekvapene.

„Z facebookovej stránky Belvedere. Je to vo všetkých komentároch pod fotkami z večera.“

Bože na nebi, nájde sa v tejto dedine niečo, čo v priebehu dvadsiatich sekúnd nedostane podobu klebety?!

„Takže keď sa s ním stretneš, povedz mu, že si Donatellina vnučka,“ navrhnem jej.

„A to už prečo?“

„Lebo... Lebo... je to človek, ktorému už nedôverujem.“ Nie je to celkom pravda, ale ani lož. „Povedz mu, že tvoji rodičia často cestujú do cudziny a ty si zostala študovať v Taliansku.“

Linda pokrčí plecami. „Keď myslíš...“ A úplne ľahostajne zmizne na schodoch. Čakám, kým sa za ňou nezatvorí dvere